

Епископ Сергије: Исправљајмо себе, а не друге!

У медијима, на друштвеним мрежама, у суморној свакодневици уопште, непрестано се критикује онај други, са жељом да се преобликује његов став, мишљење, поступак или навика. Многи би исправљали друге, али би мало ко мијењао себе. Мало ко је спреман да се суочи са самим собом, што и не чуди, јер је искусним духовницима добро познато да човјека највише застрашује поглед у самог себе.

Због тога би атеисти да поучавају вјерујуће, безбожници би да мијењају црквени поредак, дезертери причају о патриотизму, полуписмени критикују образовни систем... У стварности, која је парадокс сама по себи, сви би се бавили оним другим, а никад собом.

Најчешће жељу за мијењањем другог и другачијег имају баш они којима је најпотребнији корјенит унутрашњи преображај, па тако, да би побјегли од себе, упиру прст у другог. Сам Господ нам говори: „А зашто видиш трун у оку брата својега, а брвна у оку својему не осјећаш? Или, како можеш рећи брату својему: стани да ти извадим трун из ока твојега; а ето брвно у оку твојему? Лицемјере! Извади најприје брвно из ока својега, па ћеш онда видјети извадити трун из ока брата својега“ (Мт. 7, 3-5).

Исправљајући друге, критикујући их (најчешће злонамјерно) човјек све дубље тоне у духовно ништавило, губећи шансу да се придигне из властитог блата. У тој демонској игри, у којој човјек помишља да је бољи од брата свога, гаси се и посљедња искра љубави међу браћом. Због тога пуцају кумства, пријатељства, бракови, познанства. Нестаје оно што нас спаја, па иако окружени мноштвом других и другачијих, на крају остајемо сами са собом.

У тамници самољубља, критикујемо једни друге, а нико себе не исправља. Зато царује омраза међу људима, јер нисмо у стању надвладати сопствену братомржњу која нас води у провалију постојања.

О друштвеним аномалијама дужни смо говорити јавно, али браћу своју не смијемо никад оптуживати пред свима, већ ако имамо нешто против некога, а намјера нам је чиста, то прво морамо рећи једни другима у лице, баш онако како нам се савјетује у Јеванђељу: „Ако ли ти сагријеши брат твој, иди и покарај га међу собом и њим самијем; ако те послуша, добио си брата својега. Ако ли те не послуша, узми са собом још једнога или двојицу да све ријечи остану на устима два или три свједока. Ако ли њих не послуша, кажи цркви; а ако ли не послуша ни цркве, да ти буде као незнабожац и цариник“ (Мт. 18, 15-17).

Волимо браћу своју, чак и ако они не воле нас. Волимо их да бисмо их посрамили својом љубављу, да би и они схватили да смо једно у Једном Господу, да нема човјеку без другог човјека пута до Христа Исуса, Који нам рече: „Ово је заповијест моја: да имате љубав међу собом, као што ја имадох љубав к вама“ (Јн 15, 12).

Ако имамо зрно те љубави, онда нам се више никада неће десити оно што нам се дешавало у нашој прошлости, да брат изда брата, да кум изда кума. Имајући пред очима душе два горостаса наше историје, Кнеза Милоша и Вожда Карађорђа, сматрам да би свако од нас, у храму душе своје, требао саградити бар по једну Покајницу, да би нас брат, опет, познао као брата, да би нас кум, опет, загрлио као кума.

Земаљски дани теку и времена је све мање. Исправљајмо себе, док није касно!

mitropolija.com